

Πρὸς τὰ Λύκισα

ΝΥΧΤΑ

Νύχτα! Ἡ Σελήνη θέρει τῶν ἀστεριῶν τὰ κρῖνα
σὺν ἀτσαλένιο δρεπάνο σὲ ἄλωνα τοῦραγοῦ
Μακρὰ τὰ σπήττα τοῦ χωριοῦ μαῦρα παλὰ κ' ἐκεῖνα
πλημμυρισμένα ἀπὸ σκιά τοῦ δλόγγου βουνοῦ

Ὅλα κοιμῶνται. Βάσταξεν ὁ ἀγέρας τῆ πνοῆ του,
ἔγα ρολόγι ξάγρηντο μεσάνυχτα χτυπᾷ
κ' ἡ μακρὴν φωνή του
ἀντιλαλεῖ σὺν σήμαντρο σ'τὴν ἄδεια μου καρδιά.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΗ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Νύκτα! Ξυπνῶ...στὸν ἴδρωτα πνιγμένη!...
ὁ πυρετὸς σιγά-σιγά μ' ἀφίνει,
καὶ τὴ ματιά σὺν στρέφω δακρυσομένη
δὲν βλέπω τί...μόνο τὸ φῶς ποῦ χύνει

τὸ κρεμιστὸ στὴ Παναγιά, καντύλι!
Μπροστά στὸ εἰκονοστάσι ἡ ψυχὴ μου
πετᾷ σὺν πεταλοῦδα φτερωμένη...
Ἐνῶ τὸ δάκρυ ἀργοκυλάει στὸ μαντύλι!...

Πάτριαι

Δ(νὶς) ΙΩΑΝΝΑ Δ. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΘΕΜΑΤΑ

ΣΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ὡς ἡ ψυχὴ μου ἀνάλαφα σὲ κάθε ὥρα πλέει
Ἀπόψε τὸν ὑπνάνορα μὲς σ' ἄνθια νὰ πετάει
Ζητάει εἰς ῥόδινας χαρὲς. Βοιτᾷ σ' αὐτὲς καὶ λέει.
Ἐίμαι μὴ πεταλοῦδα ἐγὼ ποῦ σ' ἄγρια παιγνιάσει.

Ὅπου γιομάτο αἶμα ἰδῶ ἀνθάκι ποῦ διράει
Χαρά, ζωὴ καὶ σπαρταράει κ' ἀπὸ τὸ πόθο κλαίει,
Δὲν τὸ στερεῖθ τίποτα. Δὲν θέλω νὰ περῶ
Καὶ νὰ παραπονιέται πῶς: ἄδικα μοῦ τὸ λέει.

Ἐίμαι μὴ πεταλοῦδα ἐγὼ, Ἄπ' ἄνθι σ' ἄνθι πᾶω
Καὶ σ' ὅπου ἀνθάκι πόθησε ἀντάμα μου νὰ γύρει
Τρέχω, μὲ σφιχταγκάλιασμα κ' ἀδράχγω, καὶ ρουφᾶω

Ἀχόρταγα τὸ μέλι του. Πέργω δροσιά καὶ γύρη.
Μὲ κάθε μὴ παιδοῦδα ἐγὼ νερῶ χαρὰ ζητάω
Κι' ἴσαμε κάτου θὲ νὰ πῶ τῆς ζῆσης τὸ ποτήρι!

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ "ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ"

ΒΑΒΕΛ

Στὴ νέα κατοικία του δλομόναχος
ἀπόπαιδο τοῦ πρώτου του τ' ὄνειρου
σὺν βρέθην' ἔρμος καὶ γυμνὸς ὁ ἀνθρωπος
διωχμένος ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Ἀπειρου

Τὸ δόλο γὰ ὄπλο βρήκε στὴν ἀγκάλη του
καὶ πύργο ἀστέρωτο ἔστησε φοβέρα
ζητοῦσε καὶ κ' αὐτὸς, κἄποια δῖναμι
ψηλὰ νὰ φτάση ὡς τὸν ἴδιο του Πατέρα

Κι' εἶνε Βαβέλ οἱ πόδοι ὅπου ἀνθρώποι
φεύγοντας ἀπὸ τότε τὸν αἰθέρα
πλάθει, καὶ φῶς ζητᾷ καὶ δὲν σταμάτησε
κι' ἄς πρίξσαι στὸν πόνο κάθε μέρα

ΜΑΚ-ΑΘΑΝ

ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΙ

ΜΟΙΡΑΙΑ

«De profundis clamari...»

(Βιβλικόν)

Πάλι τὴ πίκρα σου, ὦ ζωὴ, τὸ βάσανό σου πάλι
καὶ τὸ πολὺ φάρμακόν σου ποῦ τόσο μῶχρως δόση
συλλογισμένους ἔγυρα κ' ἀπόψε τὸ κεφάλι
μὴν τῆχη κ' ἔρθ' ὁ ἔπνος σου, γλυκὸς νὰ μὴ λαρώση

Καὶ μ' ἀποκοίμισε, ζωὴ, ὁ τόσος σου ὁ κόπος
μ' ἔπινο-μολύβι-θάνατο-καὶ μόνειρο θλιμμένο
πῶβλεπα σ' ἕνα πέλαο μονογῶ σκοτεινιασμένο
νὰ μὲ συμμῶν' ἕνας στυγνὸς καὶ φόβιος ξυλοκόπος

Ψηλά, ποῦ κἄπου πέταε σὸ πέλαο ἕνας γλάρος
στὴν ὄρη του, ὅπως κ' ἐγὼ, ἐτρόμαξε σκιαγμένος
κ' εἶπα βαθεῖα στὸν ἔπνο μου. «Μὴν εἶν' ὁ μαῦρος
[χάρος

ἐκτότος ποῦ ἀκούμησε σὸ πλάϊ μου ὁ ξένος;»

Σκέψη σκληρή!...μὲ παιδεύεις πόσο, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω
νὰ σκέπτομαι ποῖος νὰν ἀνε τοῦ ὄνειρου ὁ ξυλοκόπος
μὰ τώρα ποῦ μ' ἐξέπνησε, ζωὴ πικρὰ τὸ ξέρω
καὶ νοιώθω τώρα—ἦταν ὁ ἴδιος σου ὁ Κόπος.

*Ιωάννηνα

Γ.ΠΕΛΛΕΡΕΝ

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Ἡ λυχνία θαμπὰ τρεμοσβένει
καὶ στὴ γῆ σ' ἔν' ἀχύρινο στρώμα
μὴ γαναῖτα γυμνὴ
σὺν ἀνάσθητη κείται πεσομένη
ἐνῶ πάλαι στὸ μαῦρο της στόμα
ἡ τοῦ πόνου κραυγὴ.

Στὸ κατώφλι ὁ Χάρος προσμένει
νὰ τὴν σύρη σὲ ἄλλο μαζὺ του,
ἐνῶ μόνη θρηναῖ
στὸ πλευρὸ της ἡ κόρη γυμμένη,
καὶ ὁ ἀνεμος μέσ' στὴν ὀργὴ του
τὴν καλύβ' ἀπειλεῖ

Ἡ λυχνία τὴν λάμπη της σβύνει
εἰς τὸ σκότος τὸ πᾶν ἀπομένει
καὶ οἱ θρηνοὶ σιγοῦν
Πόσοι ἄλλοι τὴν ὥρα ἐκεῖνη
στὴ φωτῆτά τους κοντὰ μαζεμένοι
τὸν χειμῶν' ἀψηφοῦν

Καὶ ἡ κόρη φρικτὰ φοβισμένη
στὴ θερμὴ τῆς μητέρας ἀγκάλη
μετὰ φρίκης ὄρμη...
Ἄλλ' ὄρμη ἔς ἀγκαλιὰ παγωμένη
στὴ καρδιά της ἡ θερμὴ δὲν πάλαι
εἶνε πλέον νεκρά

Τῶν ἀνέμων ὁ βόγκος μυκάται.
Ἡ βοή του μονάχ' ἀπομένει.
Τὶ νυχτιὰ φοβερή!

Στὴ καλύβ' ὑποκάτω κοιμᾷται
ἡ μητέρα σφικτὰ ἑγκαλιασμένη
μὲ τὴν κόρη μαζὺ.

Παν. Κ. Κανελλόπουλος

ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΝΝΕΤΑ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ

«Ὡ φάος ἀγνὸ καὶ γῆς ἰσομοῖρ' ἀήρ»
Σοφ. στ. 86 κ. ἔ.

Ὡ φῶς ἀγνὸ κ' ἀγέρα στὴ γῆ περιχυμένα
πόσες φορές ἀκούστε νὰ κλαίη καὶ νὰ θρηγῆ
νὰ σιζῆ μὲ τὰ χέρια τὰ σιγῆθαι αἱματομένα
ὡς ποῦ τὰ σκότη διώξουν τῆς νύχτας οἱ οὐρανοί.

Κι' ὅσες βραδυὲς τὰ μάτια δὲν ἔκλεισε, ὠμίμενε
τὸ ξέρουν τὰ κρεββάτια κ' ἡ ἀνομή στρογγυλὴ
θρηγώντας τὸν πατέρα, ποῦ γύρισε ἀπ' τὰ ξένη
κ' ἀπ' τὴ γυναῖκα βρήκε τὴν ἄδικη θανά.

Ὁ Αἰγίοδος μ' ἐκεῖνη τὴν ἀποκεφαλίζον
σὺν δήμοι ξυλοκόποι, ποῦ τὰ δέντρα ξεσχίζον
ὡς ποῦ μὴ μέρα ἀπ' τοῦ Ἄδη τὸν κόρο τὸ κρηφῶ.

Χυμοῦν ἡ ἀταίσιες Στερίγχνες μὲ τὴ φρικτὴ Κατάρρα
καὶ μεταίρουν σὸ πάλαι σκορπιώντας τὴ τρομάρα,
μαζὶ μὲ τὸν Ὁρέστη τὸν ἄξιο ἀδερφῶ!

ΝΙΚΟΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ

ΚΟΛΑΣΙΣ!

Παράδεισος ἐνὸ μισο
πῶς ἦτο ἡ καρδιά σου
Καὶ πύλη της μαγευτικῆς
θάραξαρα τὴ ματιά σου

Κ' ἔρριμα τὰ μάτια μου
ζωῆς νερῶ ἐλπίδα
κ' ἀντὶ ζωῆ τὴ κῆλασι
ζωγραφισμένη εἶδα

Εἶδα κ'εἶ μέσα δαίμονες
νὰ ψάλλουσε τραγοῦδιτα
εἶδα ἀνθρώπων ἀνελετὰ
νὰ στέκουν γι' ἀγγελοῦδιτα!

Ποῖος ἔχει πόσους δυστυχτεῖς
νὰ ἔχης καμωμένους
καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴ νόλασι
πόσους νᾶχης θαμμένους

Ζάννης

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ναι! Πρασινίζον τὰ βουνὰ καὶ μάτασρα σὺν χιόν'
τὰ λουλουδάκια τρέμουνε κ' ἀνοίγουν χαρωπὰ
Δεῖλὰ τὸ χαμολούλουδο σὸ ζῶμα καμαρώνει
κ' οἱ μενεξέδες κρύβονται μὲ τέχνη ποτηρὰ.
Ὅ,τι καὶ πάλιν ἀνάξῃ καὶ πάλι ξεφουτρώνει,
τὸ ξερεθρὴν ἡ ἀνοιξὶς ποῦ ξεραξῆ φαιδρὰ!

Ἄλλ' ὅμως πλουσιώτερα σὲ κάθε περιβόλι
ἀνθίζει τῆς θγαπητῆς ἡ προσφιλεῖς καρδιά
ἐκεῖνης ἡ τρελλὴ ματιά γὰ μὲν' ἀνάβει ὄλη
μὲ τραουδάκια εἴμορφα καὶ λόγια χαρωπὰ.

Ἐκεῖνη ἀνοίξε καρδιά ἀρθόσπαρη γὰ μὲνα
καρδιά ἀγνὴ σ' ἀστέια της, σ' αὐτὰ σοβαρὰ φαιδρῆ.
Ὅσα κ' ἄν φέρ' ἡ ἀνοιξὶς λουλοῦδα μωρωμένα
μαζὺ της νὰ παραβληθῆ τοῦ κἄνου προσπαθεῖ.

Ι. Β. ΦΟΝ ΓΚΑ ΤΕ (GOETHE)

Μεταφραστὴς

ΠΑΝ. Κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ